

melser, som gøre denne Lægehjælp effektiv, saaledes at Lægebehandlingen virkelig kan blive fuldført. Derfor er der i Forlaget foreskrevet Bestemmelser, som sigte til, at Folk skulle fuldføre den Kur, de have givet sig ind under. Dette er særlig omtalt i §§ 6, 7 og 8. Begyndelsen af § 6 lyder saaledes: Naar det ved Sygdommens Behandling eller ved dennes Afslutning af Hensyn til Smittefare anses for nødvendigt, at Patienten vedblivende tilses, skal der af Lægen gives denne Paalæg om til bestemte Tider at fremstille sig for ham eller levere ham skriftligt Bevis for, at hans Behandling er overtagen af en anden autoriseret Læge. Med Hensyn til denne Paragraf er der i Lægekredse udtalt nogen Ængstelse for, at denne Bestemmelse skulde medføre, at de smittede ikke skulde søge Læge, fordi de paa denne Maade ligesom bleve bundne til at fuldføre Kuren, at det skulde medføre, at de ikke søgte Læge, men maaske søgte at hjælpe sig selv eller gik til en Kvaksalver eller lignende. Denne Ængstelse fra Lægernes Side er kommen offentlig frem, men jeg tror rigtignok ikke, at den har noget paa sig. Man maa huske paa, hvad det drejer sig om; man maa huske paa, at der aabnes Adgang for Folk til at blive hjulpe, man stiller blot den ene Betingelse: du skal fuldføre denne Kur, vi lægge det Baand paa dig. Du kan tage en anden Læge, du kan ogsaa lægge dig ind paa et Sygehus, om du vil, vi stille kun den Betingelse for Hjælpen, at du fuldfører Kuren. Dette forekommer mig saa lempeligt, som noget kan være, og jeg forstaar ikke, hvad der i denne Bestemmelse skulde skræmme Folk fra at søge Læge.

Det første, som Staten gør, er altsaa i videst mulig Udstrækning at tilbyde Lægehjælp til de smittede for paa den Maade at modarbejde de Ulykker, som følge af Usædeligheden. For det andet maa Staten selvfølgelig straffe enhver, som fører Smitten videre, uagtet han ved, at han er syg. Det er en selvfølgelig Ting, som jeg ikke behøver at omtale videre. Herhen hører ogsaa dette, at en Kvinde, der er smittet af Kønssygdom, ikke maa have Børn i Pleje, og at Børn, der ere smittede, ikke maa gives i Pleje uden nærmere Bestemmelser. Det følger af sig selv, og det skal jeg ikke videre omtale. Hvorledes skal saa Staten stille sig til selve Utugts-erhvervet, bortset fra det sanitære Hensyn? Tanken i Lovforslaget er den, at paa den ene Side er selve dette at drive Utugt og tage Betaling derfor straffrit. Man straf-

fer ikke en Ting, fordi den er umoralsk, der vilde jo saa ogsaa være mangfoldige andre Ting, man maatte straffe. Det har desuden vist sig paa mangfoldige Maader, at hvis man indfører Straf for Utugts-erhvervet, vil det give Anledning til et utaaaleligt Angiveri, og det vil ogsaa meget let kunne give Anledning til Politivilkaarlighed, naar Politiet uden videre kan trænge ind i Folks private Boliger for at undersøge, om de drive Utugt. Det vilde paa mangfoldige Maader kunne give Anledning til Overgreb. Jeg tror, det er meget heldigt, at det Princip gælder i Lovforslaget, at selve den Ting ikke straffes.

Det er den ene Side af Sagen. Paa den anden Side maa man værge Samfundet og de enkelte Mennesker mod Skade og Ulempe ved, at Utugt drives erhvervs-mæssigt. Hertil sigte de første Paragraffer i Lovforslaget, §§ 1, 2, 3. § 2 forbyder Kvinder at opfordre eller indbyde til Utugt paa en saadan Maade eller stille usædelig Levevis saaledes til Skue, at derved Blufærdigheden krænkes, offentlig Forargelse gives eller omboende forulempes og saa fremdeles. I § 3 forbydes det at holde Bordel. Jeg skal i denne Forbindelse minde om, at supplerende Bestemmelser findes i § 4 i den Lov, som vi vedtog i Fjor, og som populært gaar under Navn af Prygleloven, men officielt hedder Tillæg til Straffeloven. Der findes Bestemmelser om den, der lader sig helt eller delvis ernære af Kvinder, der drive Erhverv ved Utugt. Man kunde maaske sige, at det var det naturligste, om de Bestemmelser, der staa i den Lov, havde staaet her, men det kan jo i og for sig være det samme, naar det bare staaer der. Jeg minder blot om dette, fordi enkelte Medlemmer maaske kunde have glemt denne Bestemmelse og derfor finde, at der savnes en saadan her.

Saa er der Bestemmelsen i § 1. Af denne Paragraf har der jo oppe i det høje Landsting været foreslaaet forskellige Affattelser. Man er imidlertid bleven staaende ved en Affattelse, der lyder saaledes: Politimæssig Reglementering af Erhverv ved Utugt ophæves. Mod den, der driver saadant Erhverv, er Politiet berettiget til at skride ind under de Betingelser og paa den Maade, som hjemles ved Lovgivningen om Løsgængerer. Dog skal det Tilhold, som Lov af 3. Marts 1860 § 2 omtaler, kun kunne gives efter forudgaaet Advarsel. Jeg antager, at dette Ting vil være glad ved, at Landstinget er kommet til dette